

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1603/2014
12.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца Д.П. из Н.К., чији је пуномоћник М.Р., адвокат у И., против туженог Јавно предузеће „Путеви Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Р.Д., адвокат у Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и реинтеграције, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 2136/14 од 05.09.2014. године, у седници већа одржаној 12.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 2136/14 од 05.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 2136/2014 од 05.09.2014. године је одбијена жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији број П1 1193/10 од 25.04.2014. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог број 118-87 од 06.05.2010. године о отказу уговора о раду тужиоца као незаконито, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове које је радио или на друге послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима и да тужиоцу плати трошкове поступка са законском затезном каматом од дана доношења првостепене пресуде до исплате. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара, у року од осам дана.

Против пресуде Апелационог суда у Новом Саду, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/2014), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на радном месту инкасанта. Тужени је 14.04.2010. године упозорио тужиоца да је учинио више повреда радне обавезе у вршењу наплате путарина у отвореном систему наплате супротно прописаној процедури рада и дужностима инкасанта из Правилника од 14.03.2008. године, утврђене чланом 12. тачка 4. алинеја 3. Анекса уговора о раду. У упозорењу је наведено да је утврђено да је запослени извршио повреду радне обавезе на основу извештаја референта видео надзора, извештаја о извршеном претресу од стране контролора, личној изјави тужиоца и листинга наплаћених возила за датум 27.12.2009. године, те фотографија. У изјашњењу на упозорење од 19.04.2010. године, тужилац је између осталог навео да је то прва грешка коју је у поступку контроле његовог дотадашњег рада утврђено, да је свестан својих пропуста који му се стављају на терет и своје кривице и да није постојала намера да учини штету послодавцу, нити себи прибави имовинску корист и да су сви пропусти последица непажње, нарочитог оптрећења, деконцентрације због оптерећујуће чињенице да зна да га визуелно посматрају све време док ради. Синдикална организација се на упозорење изјаснила 14.04.2010. године и предложила је да се тужиоцу изрекне опомена. Тужени је решењем од 21.04.2010. године тужиоца удаљио са рада. Решењем број 118-87 од 06.05.2010. године тужиоцу је отказан уговор о раду од 03.07.2006. године, даном достављања решења, због учињених повреда радних обавеза које су наведене у упозорењу. У поступку је утврђено да тужени није доказао да је тужилац учинио повреду радне обавезе 11.12.2009, 16.12.2009, 23.12.2009. и 27.12.2009. године у виду узимања са стола неколико металних кованица, стављања у цеп јакне и напуштања кабине, али да тужилац јесте 27.12.2009. године учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет тиме што је путарину наплатио у динарима за страно возило, а евидентирао је у еврима као и повреду 23.03.2010. године када је у касети тужиоца у поступку контроле пронађено 10 евра.

На основу овако утврђених чињеница, нижестепени судови су извели правилан закључак да је тужбени захтев тужиоца неоснован, јер је решење о отказу законито. И по оцени Врховног касационог суда тужилац се понашао супротно члану 21. тач. 4, тачка 2. тачка 2. Правилника о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта којим је прописано да инкасанти врши наплату путарине тако што приликом доласка возила на наплатно место утврђује визуелно категорију возила и уноси тај податак преко тастатуре у рачунар. Овим Правилником је прописано да уколико учесник у саобраћају не преузме признаницу, да је инкасанти дужан да је поништи цепањем преко пола, а исту баци у корпу за отпатке одмах пошто возило прође механичку баријеру, али да у сваком случају то учини пре него што дође следеће возило на наплатно место. Ове одредбе Правилника јасно прописују процедуру, те позивање тужиоца на уобичајену праксу (уколико за страно возило инкасанти откуца рачун у еврима, а возач одлучи да плати у динарима) да се проблем у евидентирању и наплати решава од стране инкасанта на такав начин што инкасанти откуца нову карту том возачу у еврима, а сачува већ откуцану карту у динарима и ту карту даје следећем возачу страног возила који наиђе после тога на наплатну рампу и жели да карту плати у динарима. Описано понашање је неправилно, супротно јасно одређеном правилу у Правилнику, те понашање тужиоца представља повреду радне дужности. Тужилац је одговоран и за другу повреду радне дужности, јер се понашао супротно члану 13. истог Правилника којим је прописано да запослени који своје радне

здатке обављају на местима где се ради са новцем, одмах по доласку на посао, обавезно уписују износ личног новца (бројем и словима) у јединствену „Књигу личног новца“ и одлажу га на за то предвиђено место. Место за одлагање личног новца и књиге за упис – радним налогом одређује шеф одсека или његов помоћник. Прописано је да је строго забрањено да се лични новац држи ван прописаног места. Забрањено је свим радницима који раде на наплати путарине да као лични новац на наплатну станицу доносе страна ефективна средства плаћања. Супротно овим јасним правилима и забранама, тужилац је 23.03.2010. године у касету за одлагање личних ствари, оставио 10 евра која је пронађена од стране комисије.

Правилно су закључили нижестепени судови да су две описане повреде довољне за отказ уговора о раду по члану 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05, 61/05 и 54/09), јер је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавеза која је утврђена општим актом или уговором о раду.

Тужилац и у ревизији понавља жалбене тврдње о којима се у довољној мери изјаснио апелациони суд одговарајући на жалбене наводе. Дати су јасни разлози због којих није прихваћено правно становиште тужиоца да се радило о једној продуженој повреди радне обавезе и да се све повреде које су тужиоцу стављене на терет морају сматрати збирно, а не појединачно. Правилан је закључак другостепеног суда, да повреде радних обавеза које су тужиоцу стављене на терет, представљају по свом опису и настанку појединачне повреде радне обавеза које су саме за себе довољне да се тужиоцу откаже уговор о раду. За доношење решења о отказу уговора о раду довољно је да радник учини и само једну повреду радне обавезе која образује отказни разлог и због тога нису од утицаја питања ревидента да ли би и тужени само за ове две повреде радних обавеза дао тужиоцу отказ или би му изрекао неку другу блажу меру. Тачно је да је тужени тужиоцу дао отказ због шест повреда радних дужности и да се у поступку пред судом испоставило да је учинио само две, али такве тежине да су свака за себе довољне за отказ уговора о раду.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**